

De terugkeer van het Koekemannetje

ARNON GRUNBERG

In de buik van een stoute vos zat een koekemannetje. Dat is een mannetje gemaakt van koek. Zijn ogen zijn van krenten en hij is gebakken door een oud vrouwtje. De vos was van plan die koekeman in zijn buik te vermalen. Maar de koekeman zag er erg tegenop vermalen te worden. Daarom riep hij: 'Vos, vos, kun je me horen?'

'Natuurlijk, kan ik je horen, lekkere koekeman,' zei de vos.

'Maar dat is nu juist het probleem' riep de koekeman vanuit de buik van de vos. 'Ik ben helemaal niet lekker. Ik ben behoorlijk bedorven. Mijn linkervoet is beschimmeld. Mijn ogen zijn van krenten en die zijn er ook niet goed aan toe.'

'Ik ben je vriend, vos' ging de koekeman verder. 'Daarom zeg ik je: als je buik mij verslindt zul je heel erg ziek worden. Je zult kotsen of diarree krijgen.' En hij trappelde met zijn voetjes tegen de buik van de vos alsof de buik een drumstel was.

'Ik heb honger, koekeman,' riep de vos.

'Maar ik heb een idee, vos' riep de koekeman terug, 'ik heb een heel lekkere papakoekeman en een net zo lekkere mamakoekeman, en twintig verrukkelijke broers. Ook allemaal koekemannen.'

'Praatjes vullen geen gaatjes,' zei de vos. 'Jij wil gewoon niet verslonden worden en ik wil jou verslinden.'

'Vos, spuug me uit' riep de koekeman, 'dan breng ik je naar mijn familie. Jij bent namelijk de liefste vos die ik ken.' De vos geeuwde.

'Maar misschien vertrouw je me niet,' riep de koekeman, 'daarom mag je één oortje van me afbijten en dat houd je in je buikje en spuug je pas weer uit als je mijn familie hebt opgegeten.' De vos dacht na. Het was een aardig idee. Heel veel koek eten. De vos spooog het koekemantje uit, maar het linkeroortje van het koekemantje hield de vos in zijn buikje. De koekeman gaf de vos een handje en ze gingen op pad.

Na twee uur kwamen ze bij het huis van het oude vrouwtje. Het raam van de keuken stond open en op het aanrecht lagen honderd koekemannen en koekevrouwen af te koelen. Precies zoals het koekemantje had voorspeld. 'Lekker,' zei de vos tegen het koekemantje. Daarna at hij de voltallige familie van

het koekemannetje op. 'Dat was het lekkerste maaltje dat ik in tijden heb gegeten' riep de vos. Hij spoog het linkeroortje van de koekeman uit en de koekeman plakte dat op zijn hoofd. Toen liep de vos weg.

De koekeman ging onder een boom zitten maar werd al snel verdrietig. Hij voelde zich alleen zonder de vos. Hij liep en liep en uiteindelijk vond hij de vos.

'Dag vos,' riep de koekeman, 'ken je me nog?'

'Ja,' zei de vos, 'wat is er nu weer?'

'Wil je me verslinden?' vroeg de koekeman.

'Ik moet er niet aan denken' zei de vos, 'ik heb genoeg koek gegeten. Bovendien ben je bedorven. Je hebt het me zelf verteld.' Toen begon de koekeman heel erg te huilen en dat vond de vos een beetje naar. 'Je mag wel op mijn rug zitten als ik naar de boerderij ga om wat kippen te eten,' zei de vos.

Zo werden de vos en de koekeman vrienden. De koekeman zat op de rug van de vos, terwijl de vos kippen jaagde. En de koekeman riep: 'Dag kippen, ik ben de koekeman, de vos had mij ook willen verslinden, maar hij heeft me niet verslonden en

nu zit ik op zijn rug. Het is heerlijk om door de vos verslonden te worden, vergeet dat niet.' Dat meende de koekeman uit het diepst van zijn hart.

